

LBRIS

We know
books

Andreea Sepi

ICOANĂ-ÎN URMĂRIRE
GENERALĂ

*Ficțiune. Orice asemănare cu personaje sau
fapte reale este întâmplătoare și neintenționată.*

editura datagroup
Timișoara, 2024

CAPITOLUL 1

Primul scâncet îi răscoli somnul, făcându-l să se foiască în pat. Al doilea, un țiuit prelung și cutremurător, îi străpunse visele, i se înfipse în țeastă și îl umplu de groază până în vârful mădulelor.

Se ridică în capul oaselor, cu palpații. Din reflex, pipăi imediat locul de lângă el. Așternutul era umed, dar gol. Unde dispăruse nevastă-sa? Că ale ei fuseseră scâncetele, de asta era sigur. Căută să tragă aer și să se dezmeticească. Tot bâjbâind prin întuneric cu palmele, ajunse la marginea saltelei. Nimic. Trecu de muchie și abia după aceea atinse o formă chircită. Părea îngrămadită în genunchi la piciorul patului. Era caldă și moale, aproape inertă, ca după o criză de epilepsie. Doar că nevastă-sa nu suferea de epilepsie, era o româncă zdravănă și sănătoasă. Se zvârcolise oare în somn și căzuse din pat? O auzi cum își trage nasul.

— Anca? *Was ist*¹?

— Mi-e rău... Vreau acasă, smiorcăi ea pierit, în română.

— *Da bist du schon. Du bist ja acaza*², îngăimă Reinhold.

Pronunțase cât de bine putuse. Înțelesese și el, după ani de conviețuire, că era un cuvânt important. Degeaba. S-ul tot z îi ieșea. Urmă un geamăt prelung și sfâșietor, ca un muget de animal care se chinuie să nască:

— Acasă la mine! Trebuie să ajung acasă!

— *Jetzt gleich*³?! se miră el, amintindu-și doar vag, prin anestezia somnului, că abia ce fuseseră, de Paști.

1 Ce este? (Germ.)

2 Păi doar ești deja acasă (Germ.)

3 Chiar acum?! (Germ.)

Cât aveau să-și mai tot facă drum pe acolo?

O mai văzuse suferind de dor de casă, se manifesta periodic și părea să se intensifice odată cu vârsta, dar n-o mai văzuse nicicând în halul ăsta. De obicei se stăpânea mai bine. E drept că de Paști se întorsese cam plânsă. O prietenă din copilărie era grav bolnavă și pe ea o năpădiseră amintirile. Ba poate chiar și panica. Începuse deodată să se teamă c-avea să moară pe pământ străin. „Cum străin, că ești rezident permanent”, o consolase el timid, dar ea nu făcuse decât să ofteze mai abitir. Cetățenia n-o avea, ar fi trebuit să renunțe la cea românească. Și nu doar că era complicat ca naiba, dar ea nu vrusese și pace.

Reinhold nu pricepuse niciodată ce o tot atrăgea pe nevestă-sa la țara aia unde îndurase doar sărăcie, praf și deziluzii. Munți, câmpuri și găini aveau și ei în Austria. Mă rog, alții în jur, nu ei propriu-zis. „Iubirea nu vine din lucruri, Reinhold, că nu-i contabilitate. Ea vine din adânc. Obârșia nu ți-o alegi, te-alege ea pe tine. Te naști cu ea. Iar pământul își are magnetismul lui, fiindcă sunt morții noștri-n el, ai mei”, îi explicase ea odată, iar el, rușinat de cuvintele alea mari, se simțise stupid și nu mai întrebuse. Dar de înțeles, tot nu prea înțelegea. Unde mai pui căldurile alea amețitoare care pe el îl terminau, îi strângeau craniul în menghină și i-l sfărâmau în mici bucățele, dar în mijlocul cărora ea părea să învie. În arșița aia, ei zâmbetul i se dilata, pieptu-i creștea, desfăcea brațele și înota în arșiță ca într-o gărlă răcoroasă, delectându-se. „Vară adevărată”, o auzea zicând, „nu ca ale voastre! Căldură serioasă. De-aia fructele noastre sunt dulci, pajiștea parfumată... I-auzi cum pârâie fânul. Nu ca-n Austria aia curată și rece, în care oamenii te salută politicos, da' nu-ți dă unul pe degeaba nici un pahar cu apă, înțelegi?” Reinhold nu vedea legătura. Deși se alesese nu o dată cu toxiinfecții alimentare de la fructele alea dulci nespălate, o mușcătură de câine vagabond care trebuise tratată cu antirabic la Pitești și mai multe arsuri

pe piele de la verile alea încinse ca drumul Damascului, el, unul, nu trăise nicicând vreo revelație pe-acolo. Tot ce înțelegea era că, în România, el devenea brusc „voi“, un străin pentru ea. Nu, hotărât lucru, pentru concedii, Reinhold prefera Adriatica.

Oftă lung în noapte. Era în vârstă, își luase nevestă tânără, o munteancă muncitoare și oacheșă, i-o trebuise lui așa, iar acum trebuia să îndure și să-i facă hatârul. O scosese din satul ei sărman (*mizer*, ar fi zis Reinhold dacă era sincer), fără perspective și fără locuri de muncă, și o mutase în orașelul lui turistic, bine dichisit cu de toate. Așa-i plăcea să creadă. În realitate, venise chiar ea într-o vară, cu un contract temporar, la ferma de afine din localitate. Culegea afinele, le punea în caserole, făcea afinată și prăjituri (*gustoase prăjituri*, saliva Reinhold de fiecare dată când își amintea) și le vindea la o gheretă a patronului, undeva în marginea orașelului lor. Acolo o văzuse Reinhold prima dată și-i plăcuse, că părea rușinoasă. Liniștită, modestă, simplă. Micuță și unduioasă, cu păr ciocolatiu cum îi plăcea lui. Abia ulterior descoperise că nevestă-sa nu era nici prea liniștită (*deh, aprigă ca orice femeie*, se consolase el), nici îndeajuns de simplă. Citea tot soiul de cărți, se întâlnea cu necunoscuți, alți români de pe diverse șantiere, alături de care ofta sau schimba gesturi subînțelese, asculta pe telefon muzici săltate pe care le punea pe silențios imediat ce-l auzea venind pe casa scării – mai ales sârbe cântate la nai și țambal, cu care el nu era-n veci în stare să țină ritmul, visa – în somn și cu ochii deschiși, pierduți tot timpul undeva în zare, se ruga zilnic, asculta știrile cu o intensitate suspectă – mai ales pe cele care aveau legătură cu Europa de Est și, în general, îl șâșăia mai mereu să tacă. La drept vorbind, era cam stranie nevestă-sa, cam prea febrilă pentru el. De parcă ar fi căutat încontinuu ceva, un lucru anume, pe care nu reușea să-l găsească. Ce anume căuta, Reinhold nu știa. Ceva mai mult, *altceva*. Deh, sentimentalisme balcanice.

Farmazonii de-ale ei. *Ancuța*, cum o alintase la început, culegea din șanț buruieni pentru tincturi și ceaiuri despre care doar ea știa la ce-or fi bune și mergea cu orice ocazie la biserică (*intră-n biserică mai des ca popa-n ministranți*, gândise Reinhold la un moment dat și chicotise, de parcă tocmai făcuse un joc de cuvinte reușit). Timpul și spațiul, pentru ea, erau relative și Reinhold ținea minte cât îl mirase s-o vadă pe nevastă-sa, în România, alt om. În România era veselă, vioaie, volubilă și tupeistă, toată un zvâc și-o independență. În Austria se metamorfoza într-o femeie tăcută, o casnică absorbită de treburile gospodăriei. Vorbea limba prost (la început, fusese nevoit să ia el niște lecții de română ca să se înțeleagă cu ea), tăcea mult (vorbea mai mult cu plantele și cu jivinele decât cu oamenii, iar uneori vorbea de una singură cu văzduhul) și se străduia. Se străduia să funcționeze. „Ce-i tot spui acolo aerului?” l-a învins la un moment dat curiozitatea. „Ei, ce știi tu, îi spun și eu durerile mele.”

În cameră se făcuse liniște. O clipă, Reinhold crezu că visase la rându-i.

— Anca? susură el, buimac.

Nimic nu mai mișca. Negreala nopții părea mai difuză și începuse să distingă conturul obiectelor de prin cameră. Da, da, precis visase. I se năzărise. Dintr-o fracțiune de secundă în alta se aștepta s-o audă pufăind bine-mersi lângă el.

— Trebuie să mă duc! îl lovi iar șuieratul ei. Am să plec chiar acum!

Nu, hotărât lucru, nevastă-sa nu mai era în toate mințile. Nimic din ce spunea nu avea niciun sens. Părea o posedată din filmele de groază. Lui Reinhold îi trecu scurt prin cap că era somnambulă. Și pe nevastă-sa cealaltă la premenopauză o apucaseră pandaliile, nimic nu-i mai convenea. Asta, în schimb, vorbea în somn... Grea treabă, viața cu femeile. Reinhold o zgâlțâi puțin.

— Au!

— *Schatzi*⁴, te-ai lovit? Cred c-ai căzut din pat. Și vezi că tot îndrugi chestii în somn.

— Sunt trează, Reinhold! Doar tu dormi! Dormi pe tine și nu pricepi nimic, ca de-obicei.

— Ziceai că vrei acasă, se scuză el repede, ca să-i arate că era atent.

— *Trebuie* să ajung acasă, Reinhold! *Trebuie!* Nu mai suportă amânare!

— *Aber warum*⁵?

Cum să-i explice oare, fără să dea prea multe în vileag?

— Pentru... pentru comoara mea!

— Ce comoară?

— Acum mult timp mi s-a întâmplat ceva. La mine în țară, pe-un deal unde îngerii Domnului se luptă cu dracii. Am pierdut acolo ceva. Ceva de mare preț, care mi s-a luat. Măine se împlinesc 20 de ani.

Mă duc, își zise Ancuța. *Se-apropie sorocul, iar ei nu știu ce-i paște...*

— Ce Paște? Ce? se impacientă Reinhold.

Anca realizează abia acum că rostise ultima propoziție cu voce tare.

— Ah, ceva înfricoșător, găfâi ea speriată. Nu-nțelegi tu. Se-unește cerul cu pământul! Și multe lucruri ascunse în ziua aceea se vor vădi.

— *Um Gotteswillen*⁶...

⁴ Cuvânt de alint, pornind de la termenul Schatz (comoară în lb. germană)

⁵ Dar de ce? (Germ.)

⁶ Pentru numele lui Dumnezeu... (Germ.)

— Da, da, mi s-a arătat noaptea asta, în vis. Un vis cumplit! Îl simt și acum, uite aici, în uter, îi înhăță ea mâna. Am visat trei potire cu vin. Și trei bărbați bărboși care-mi turnau în ele. Ei îmi turnau, iar eu mă veseleam. Primul vin era o tămâioasă, dulce și aromată ca laptele de mamă. L-am dat pe gât, dar nu mi-a trecut setea. Al doilea, o fetească albă, limpede ca o apă și cu parfum de viță. Beam și râdeam, dar gura-mi rămăsese uscată. Iar al treilea... Al treilea era un negru vârtos ca sângele, de la noi, din Muscel. Mi-era o sete teribilă, tânjeam după licoarea lui rubinie și densă. Știam că ăsta, ăsta mă va sătura. Dar când să-l dau pe gât, brusc, vinul se acrise. M-am înecat cu el, am scăpat jos potirul de argint care s-a spart în bucăți și a intrat în pământ. Bărbații ăia s-au supărat și s-au pus să mă certe. Iar eu am văzut cum din potirul crăpat s-a scurs afară o depunere groasă, ca pâinea umezită, și din ea se târâia un embrion mic, mic... Un avorton, înțelegi? De data asta părea chiar Mântuitorul.

— De data asta?!

— Da. Și-am simțit că mă cheamă.

Reinhold își reprimă un căscat. Asta era tragedia?! Un coșmar?! Încă unul? Iarăși căzuse în capcană. La drept vorbind, toate istericalele astea cu simțitul de chestii în țesuturi, cu visele premonitorii (nevastă-sa prevestise vreo două inundații și-un eveniment politic major, ba mai mult, visa uneori într-o germană perfectă pe care, trează fiind, nu era în stare s-o vorbească), îl cam speriau. Asta pe lângă faptul că-l enervau. Prea păreau trase de păr. Îi iritau spiritul analitic și ingineresc, de bun tehnician auto. Superstiții din astea nu avusese la el în familie decât străbunica. Pe vremuri. Și aia mergea zi-lumină la biserică să se închine, să îngenuncheze și să spună rozarii pe pardoseala rece. Apoi venise Nietzsche și declarase că Dumnezeu a murit și, emițând nălucii certificatul de deces, îi eliberase pe toți. Mă rog, vorba vine. Căzuseră apoi pradă mereu altor năluci.

Când brune, când roșii. Lui, alea roșii i se păruseră mereu mai frecventabile, dar pentru nevastă-sa marxiștii erau doar niște fiare, mai jos pe scara evoluției decât viermii.

Iar acum, din câte pricepea el, Ancăi i se pusese pata să plece în România să caute comori printre dealuri. Văzuse el într-un documentar că, în Carpați, o mulțime de zăpăciți făceau asta. Umblau prin păduri cu detectoare de metal și răscoleau pământul. Se jucau și ei, ca țâncii-n nisip. E drept că unii chiar avuseseră noroc: dăduseră peste monede, artefacte dacice... Era totuși o sursă de venit. Cine știe ce-auzise muierea pe la televizor, ce idei îi veniseră stând cloță în casă (*prea am ținut-o-n puf în ultima vreme*, gândi Reinhold), cine știe cu ce-și încărcase peste zi subconștientul și-acum i se năzărea că destinul îi grăiește în vis.

— Păi și eu ce mă fac? mormăi el pierdut. Dacă tu pleci.

— Ce să te faci?! Băieții sunt mari, adolescenți, abia mai dau pe-acasă. Te descurci tu cumva. De 19 ani vă tot slugăresc – nu-i destul? Gătit, spălat, cumpărături, curățenie... Și la voi, și la maică-ta. Că tot Ancuța săraca o șterge zilnic la cur, o îmbracă, o spală, o hrănește, de doi ani de când a căzut la pat. O cămașă oi fi tu în stare să-ți calci și singur. Fii-ta a mare nu gătește? N-o poate vizita?

Fiiică-sa cea mare, din prima căsătorie. Rosa. Avea 35 de ani, doi copii proprii și, ca și floarea, o mulțime de țepi. De fiecare dată când se întâlneau, sfârșeau prin a se ciondăni. Din orice. Nu-l iertase niciodată că se despărțise de maică-sa și le-adusese în familie o vinitură.

— Așteaptă măcar până mâine, oftă el resemnat. Să-ți umflu roțile la mașină. Mai trebuie verificat și uleiul...

Apoi se întoarse către perete și adormi din nou.

CAPITOLUL 2

Prin geamul lateral, comisarul de poliție Anghel Georgescu își miji ochii la dealul lung și abrupt care se ridica în stânga. Să se parcheze sus, în vârful cocoșei? *Aiurea, nu mă risc.* Doar că aici la bază, pe plat, unde plănuiise s-o lase, tocmai se nimerise un șantier. Toată strada, care și-așa era îngustă, fusese spartă pentru niște lucrări, și-n urma lor, lângă bordură, rămăsese acum un șanț plin cu pământ reavăn și nebătucit, baricadat cu panouri. La fiecare pală de vânt se ridica un praf monstru. Oare ce băgaseră? Țevi? Cabluri?

Staționă scurt în mijlocul drumului și încercă să gândească. Ura treaba asta cu parcatul, îi ridica tensiunea. Și mai era și cald deja. În subconștient căuta niște umbră, să nu i se încingă habitaclul. Cum de nu ajunsese presa încă? O fi aglomerată autostrada. Roase încă puțin din capătul scobitorii cu care-și scosese adineaori un rest de șaorma dintre dinți (bine că o găsisese și pe aia, aici, pe coclauri, că de alt mic-dejun nu avusese timp) și aruncă o privire în jur, către capătul satului, înspre câmp. N-o putea trage pur și simplu pe dreapta, șoseaua n-avea umăr și risca să alunece cu roata în râpă. Iar dacă o lăsa pe asfalt, nu rămânea loc să treacă nici măcar o furgonetă. Era un singur spațiu mai în față, spre ieșirea din sat. În curbă, sub un nuc. Pe marcajul de stație de autobuz.

Cât de des o trece rata pe-aici zilele astea? se întrebă Georgescu. Habar nu avea. Indicatorul de interdicție a staționării, pe jumătate ruginit, îi stătea ca un ghimpe în ochi. *Fie ce-o fi,* își zise. *O las aicea jos și urc pe picioare. Oricum nu ocupă mult loc.*

O luase pe-a lui personală, un Fiat Panda vechi, care nici climă automată n-avea. Automobilul de serviciu zăcea

de-o săptămână la atelier și încă nu-i dăduseră ăia de capăt. Era ceva la software și așteptau actualizarea. Normal, dacă nu le mai ajunseseră Daciile. Le trebuiseră șefilor mărci străine, chipurile să fugărească infractori, că și ăia tot în BMW-uri umblau.

Totuși, se mai codi un pic. Era în civil, rabla n-avea însemne oficiale, dacă i-o tractează careva? *Aiurea, n-au ăștia pe-aicea serviciu de tractări,* își zise. *Poliție or fi având în sat? Și dacă au, or fi vreo doi burtoși bătrâni care abia se târâie sau niște băiețandri la care alaltăieri le-au dat tuleiele. Mă descurc. Deși cu ăștia tineri numai te enervezi. Mai ales ăștia de la Rutieră. Își umflă pieptul țațoși ca niște cocoși la prima luptă, habar n-au cine ești și – mai știi – li se pune pata să împartă dreptatea impersonal.*

De parcă el nu fusese la fel? Tot plin de zel când se văzuse prima oară-n uniformă. Tremurând de respect pentru litera legii. Rahat.

Și dacă-i blocau roțile sau se trezea cu amendă? *Atât le trebuie la puțoi. Le dau o lecție de li se duc fulgii.* Doar că asta ar fi însemnat iarăși un timp pierdut. Iar el avea de gând s-o șteargă cât mai repede. Poate chiar până pe seară.

Mai molfăi puțin scobitoarea și oftă a lehamite. Se alesese cu obiceiul ăsta prost într-un moment tensionat, acum vreo douăj' de ani, și nu se mai dezbăraseră niciodată. Dar acum nu cadra. Mergea totuși la mănăstire. Manevră mașina în spațiul disponibil de lângă indicator, deschise geamul și scui pă dintre buze bețișorul de lemn înmuiat. Apoi își înhăță borseta, scoase cheia din contact și ieși. Suflată fără aplomb, scobitoarea se rostogolise lângă roata din stânga față. Îi dădu repede un șut ca să dispară sub motor. Își aranjă cămașa, își netezi puțin blugii, închise mașina și o luă agale înapoi pe lângă râpă până la drumeagul ce apuca spre vârful dealului. Privi lung în stânga și-n dreapta, traversă și o luă în scârbă în sus.